

६

आफूसँग भएका सबै तागत र बल मिलाएर संघर्षमा होमिनु

यस अध्यायका मूल पदहरू: यूहन्ना १६:५-१५, कलस्सी १:२८, २९, १ पत्रुस १:१३, मत्ती ५:२९ र उत्पत्ति ३२।

यस अध्यायको मूल सार पद: "मेरो विवेक वा अन्तस्करणमा उहाँले नै जोडसँग प्रेरणा दिनुभएको शक्तिअनुसार म यसैको निमित्त कठोर र सशक्त परिश्रम गर्दछु।" कलस्सी १:२९ रूपान्तरित।

टेलिभिजनको संवाद कार्यक्रममा एक जना पुरुष र महिला सहभागी भएका थिए। दुवैको बालक हत्या भएको थियो। त्यो अनुभव तिनीहरूको निमित्त पीडादायी थियो। महिलाको छोरो २० वर्ष अघि हत्या भएको थियो। उनको रिस, कटु र तितोपना जहिले पनि चर्को भएर बढिरहेको थियो। तर पुरुषको मनस्थिति फरक थियो। केही वर्ष अघि उनकी प्रिय छोरी आतङ्ककारीहरूले निर्मम हत्या गरा थिए। उसले हत्याराहरूलाई क्षमा दिने कुरा गरेको थियो र त्यस कठोर अनुभवमा प्रभुले उसको हृदय कसरी परिवर्तन गर्नुभयो भनेर सुनाउँदै थियो। भयाभव अनुभवको बीचमा र अन्धकारका क्षणहरूमा प्रभुले उसका चोटहरू निको पार्नु भएको थियो। प्रभुलाई विश्वास गरियो भने उहाँले हाम्रा चोट, पीडाहरू सम्हाल्नुहुन्छ भन्ने उदाहरण त्यस पुरुषको मुखबाट आइरहेको थियो।

दुवैका प्रिय सन्तानको निर्मम हत्या, तर त्यसको प्रतिक्रिया फरक थियो। येशूभक्तको जीवनमा आत्मिक परिवर्तन कसरी हुनुपर्दछ र विश्वासमा परिपक्व कसरी हुनुपर्दछ जब अग्निपरीक्षामा होमीरहेको हुन्छ। ती आततायी परिस्थितिहरूले उसलाई निल्न दिनुको सट्टा ती परिस्थितिहरूलाई कसरी निल्ने?

यस अध्यायको झलकः पाप, स्वार्थ, आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्तिहरूसँग युद्ध गर्नुपर्दा हाम्रो विवेक, अन्तरआत्मा, चेतना र आत्मनिर्णयको भूमिका के छ? हाम्रा भावनाहरूले होइन तर नीतिहरूले हाम्रा निर्णयहरूलाई नियन्त्रण गर्न दिने? यस्तो विषम र आततायी पीडादायी परस्थितिमा कसरी लगनशीलभएर हाम्रो जीवनलाई अगाडि बढाइराख्ने?

१. सत्यको आत्मा

"प्रभु मलाई असल, सज्जन र भलादमी बनाउनुहोस्," भनेर कहिल्यै प्रार्थना गर्नुभएको छ? तर प्रार्थना गरेपछि असल हुने अनेकौं प्रयास गर्दा गर्दै पनि हामी जस्ताको त्यस्तै भइरहन्छौं। प्रभुको परिवर्तन गर्ने महान् शक्ति र आत्मा हामीमा काम गरियोस् भनेर हामी प्रार्थना गर्छौं, पुकार्दछौं, उपवास आदि बसेर चाहना पनि गर्दछौं तर वास्तविकतामा हाम्रो जीवनमा केही खास परिवर्तन भएको देखिन्दैन न त महसुस नै गर्न सक्छौं। प्रभुसँग असिमित शक्ति, स्रोत छ र आफ्ना जनहरूलाई त्यो प्रदान गर्न इच्छुक हुनुहुन्छ भन्ने कुरा हामीलाई थाहा छ। त्यसको फाइदा हामी उठाउन चाहन्छौं, तर हाम्रो जीवन त्यस्तो परिवर्तन भएको देखिन्दैन जुन प्रभुले दिन चाहनुभएका आशिषहरू दिन हामी योग्य ठहरिरहेका हुन्छौं।

किन त? एउटा कारण छ जुन सोचन नसक्ने गरेर सरल र स्पष्ट छः पवित्र आत्माले हामीलाई आमूल परिवर्तन गर्ने शक्ति हुँदा हुँदै पनि हाम्रो आफ्नै निर्णयहरूले परमेश्वरले हाम्रो जीवनमा गर्ने सक्ने र गर्नुहुने कामलाई बन्देज गर्छ वा रोक्छ।

पवित्र आत्मालाई येशूले "सत्यताको आत्मा" भनेर सम्बोधन गर्नुभएको छ। पवित्र आत्माले हाम्रो जीवनमा कसरी काम गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा उहाँको त्यस वचनले कसरी देखाउँदछ? हेर्नुहोस्, " ५ "अब म मलाई पठाउनुहुनेकहाँ गइरहेछु, तर 'तपाईं कहाँ जाँदैहुनुहुन्छ?' भनी तिमीहरू कसैले मलाई सोध्दैनौं। ६ तापनि मैले तिमीहरूलाई यी कुरा भनेको कारण तिमीहरूको हृदय शोकले भरिएको छ। ७ तापनि म तिमीहरूलाई सत्य कुरा भन्दछु, म जानमा नै तिमीहरूको हित छ। किनभने म गइँ भने, सल्लाहकार तिमीहरूकहाँ आउनुहुनेछैन। तर गएँ भने म उहाँलाई तिमीहरूकहाँ पठाइदिनेछु। ८ अनि जब उहाँ आउनुहुन्छ, उहाँले संसारलाई पाप, धार्मिकता र न्यायको विषयमा दोषी ठहराउनुहुनेछ। ९ पापको विषयमा, किनभने तिमीहरू ममाथि विश्वास गर्दैनन्,

१० धार्मिकताको विषयमा, किनभने म पिताकहाँ जान्छु, र तिमीहरू मलाई फेरि देख्नेछैनौ। ११ र न्यायको विषयमा, किनभने यस संसारको शासकलाई दण्डाज्ञ वा शासकको न्याय भइसकेको छ। १२ “मैले तिमीहरूलाई भन्ने कुरा अझ धेरै छन्, तर अहिले तिमीहरू ती कुरा सहन सक्दैनौ। १३ जब उहाँ, अर्थात् सत्यका आत्मा आउनुहुनेछ, तब उहाँले तिमीहरूलाई सबै सत्यतामा डोऱ्याउनुहुनेछ। उहाँ आफ्नो तर्फबाट बोल्नुहुनेछैन। उहाँले जे सुन्नुहुन्छ, त्यही बोल्नुहुनेछ, र हुन आउने कुराहरू तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ। १४ उहाँले मेरो महिमा गर्नुहुनेछ, किनभने जे मेरो हो, त्यो मबाट लिएर तिमीहरूलाई सो घोषणा गरिदिनुहुनेछ। १५ जे-जति पितासँग छन्, ती मेरा हुन्। यसैकारण मैले भनें, जे मेरो हो त्यो मबाट लिएर आत्माले तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ।” यूहन्ना १६:५-१५।

पवित्र आत्मा आवाज हो। उहाँ औजार होइन। उहाँले हामीलाई हाम्रो पाप, अधर्म र दुष्ट चरित्रलाई उदाङ्ग पार्नुहुन्छ र पर्दाफास गर्नुहुन्छ तर त्यसप्रति दुःखमनाऊ गरेर पश्चाताप र स्वीकार गर्न उहाँले आफ्नो बल प्रयोग गर्नुहुन्न। त्यो आत्मनिर्णयको अधिकार वा पापको बारेमा थाहा पाउँदा पाउँदै त्यसबाट फर्किने वा नफर्किने विवेकको स्वतन्त्रता प्रत्येक व्यक्तिको वैयक्तिक वा व्यक्तिगत अधिकार हो। पवित्र आत्माले हाम्रो अनुमति बिना हाम्रो जीवनलाई हस्तक्षेप गर्नुहुन्न न त बदल्न दवाव नै दिनुहुन्छ। प्रभुको बारेमा महान् सत्य र आत्मज्ञानहरू पवित्र आत्माले देखाउ सक्नुहुन्छ तर त्यसलाई विश्वास गर्न र त्यसको पालन गर्न उहाँले जबरजस्त गर्नुहुन्न। यदि अलिकति पनि उहाँले जबरजस्ती हाम्रो इच्छाविपरित तान्नुभयो भने हामी हाम्रो आत्मनिर्णय, विवेकको स्वतन्त्रता, चेतनाको स्वतन्त्रतालाई गुमाउने हुन्छौं। हाम्रा दिमाग, हृदयहरू र जीवनलाई प्रभुले घुमाइरहनुभएको छ भन्ने आरोप लगाउन सैतान सफल हुन्छ। प्रभु र सैतानको बीचमा भइरहेको महासंग्राममा उहाँले ठगिरहनुभएको छ भनेर सैतानले दोष लगाउन सजिलो हुन्छ। जब स्वर्गमा महान विवाद र संग्राम सुरु भयो हाम्रो पिताले आफू असल हुनुहुन्छ, सैतान र उसका दूतहरू पश्चाताप गरेर ठिक बाटोमा आउनु भनेर जबरजस्ती आफ्नो नीति लाड्नुभएन। अदनको बगैँचामा त्यो सत्यलाई प्रभुकै इच्छा अनुसार सारा जगतको सामु चित्रण गर्नुभएको थियो। उहाँलाई थाहा थियो कि मानिसको भूलले सबै भताभुङ्ग हुन्छ। बगैँचामा असल र खराब दिने ज्ञानको रूख राखेर त्यो चुन्ने नचुन्ने अधिकार मानिसकै अधिकारमा सुम्पिएको थियो।

जब आदम र हव्वाले आफ्नो स्वविवेक प्रयोग गरेर प्रभुको आज्ञा उलङ्घन गरे तब उहाँले त्यसलाई "ल ल, त्यतातिर नजाऊ," भनेर रोक्नुभएन। त्यसबेला होस् वा अहिले होस् कहिल्यै परिवर्तन नहुने वा आफ्नो मनस्थितिलाई नबदल्ने प्रभुको प्रतिबद्धता कायमै छ। तर पवित्र आत्माले प्रभुको बारेमा, पापको बारेमा, हाम्रो खराब चरित्रको बारेमा, हामीमाभएको घटी कम्जोरीहरूको बारेमा औँल्याउनुहुन्छ र भन्नुहुन्छ, "हेर, मैले तिमीलाई जे देखाएको छु। अब तिमीले के गर्ने?"

हामी दुःखकष्ट र अग्निवाणको विषम परिस्थितिहरूमा गुञ्जनु परेतापनि उहाँलाई चुनेर उहाँको साथमा रहिरहने वा नचुन्ने अधिकार हामीलाई नै सुम्पिएको हुन्छ। कतिपय समयमा हामीले थाहा पाउँदा पाउँदै पनि प्रभुको वचनलाई पालन गर्दैनौं वा हाम्रा पापहरूबाट हामी फर्किन चाहन्दैनौं, अनि हाम्रो आफ्नै कारणले दुःखकष्ट पनि निम्त्याएका हुन्छौं। तर त्यसमा हाम्रा पिताले काम त गरिरहनुहुन्छ ताकि उहाँमा पश्चाताप गरेर उहाँतिर फर्कौं र उहाँको आज्ञा पालन गरौं भन्ने ढोका खुला गरिराखेको हुन्छ। अनि त्यसभित्र प्रभुको बल र शक्ति पसाएर उहाँलाई हामी काम गर्न दिन्छौं र हाम्रो जीवनलाई उहाँले आमूल परिवर्तन गर्ने प्रक्रिया ठाल्न दिन्छौं।

तपाईंको दिमागमा सत्यताको आत्माले कहिले काम गर्न दिनुभएको छ? पवित्र आत्माको आवाजलाई तपाईंले सफलरूपमा कसरी सुनिरहनुभएको छ? अझ भन्नुपर्दा प्रभुको आवाजलाई मान्न वा नमान्न तपाईंले स्वविवेक, आत्मनिर्णय र चेतनाको स्वतन्त्रतालाई क्षण क्षणमा कसरी प्रयोग गरिरहनुभएको छ?

२. प्रभु र मानिसको संमिश्रण वा संयोग

तपाईंको जीवनमा सबभन्दा ठूलो उपलब्धी के हो? त्यो उपलब्धी अचानक बिहान उठ्नुभएको बेलामा भएन होला? यदि यस जीवनमा तपाईंले केही उपलब्धी गर्न चाहनुहुन्छ भने तपाईं हात बाँधेर बसेर होइन तर त्यसको निम्ति तपाईंले समय दिनुपर्छ र सतप्रयास त गर्नुपर्छ। येशूमा अनुशासित जीवन पनि त्यस्तै हो। प्रार्थना नगरि वा नियमित र लगनशील बाइबल अध्ययन नगरि आत्मिक जागरण र जीवन हावाबाट त्यसै बग्दैन। येशूभक्तको जीवनमा तालिम, प्रभुबाट पाइने वा घचेटिङ्ने बल, लगनशीलता र अनुशासनको आवश्यकता छ।

पावलले उनको जीवनमा प्रभुले काम गर्नुहुन्छ भनेर चर्चा गर्दछन्। तर के आफूचाहीं चुपचाप बस्ने र प्रभुलाईमात्र काम गर्न दिने? के प्रभुले हाम्रो जीवनमा काम गर्न दिने प्रावधानमा हाम्रो प्रयास वा व्यक्तिगत परिश्रमको लगानी समावेश हुन्न र? हेर्नुहोस, "प्रत्येक मानिसलाई चेताउनी दिँदै, र प्रत्येक मानिसलाई सारा बुद्धिमा सिकाउँदै हामी उहाँलाई घोषणा गर्दछौं, यस हेतुले कि प्रत्येक मानिसलाई खीष्टमा परिपक्व बनाई प्रस्तुत गर्न सकौं। मेरो अन्तस्करणमा उहाँले नै जोडसँग प्रेरणा दिनुभएको शक्तिअनुसार म यसैको निम्ति कठोर परिश्रम गर्दछु।" कलस्सी १:२८-२९, "तर परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरसित लागि रहने तिमीहरूमध्येको प्रत्येक आजसम्म जीवित छ।" व्यवस्था ४:४, "साँघुरो ढोकाबाट पस्ने प्रयत्न गर, किनकि, म तिमीहरूलाई भन्दछु, धेरै जना पस्न खोज्नेछन्, तर सक्नेछैनन्।" लूका १३:२४, "२४ के तिमीहरूलाई थाहा छैन, दौडमा दगुनेहरू सबै दगुर्छन्, तर इनामचाहिँ एउटैले मात्र पाउँछ? तिमीहरू इनाम प्राप्त गर्ने किसिमले दौड। २५ खेलमा भाग लिने खेलाडी सबै थोकमा आत्मसंयमी हुनुपर्छ। तिनीहरू नष्ट भएर जाने मुकुट पाउनलाई यसो गर्दछन्, तर हामीचाहिँ अविनाशी मुकुट पाउनलाई यसो गर्दछौं। २६ यसकारण लक्ष्य नराखी म दगुर्दिनँ। हावामा मुक्का हान्नेले जस्तै म मुक्का हान्दिनँ। २७ तर म आफ्नो शरीरलाई कठोरतासाथ सघाउँछु, र यसलाई वशमा राख्छु वा अनुशासनमा चल्दछु, नत्रता अरूहरूलाई प्रचार गरेपछि म आफैँचाहिँ अयोग्य ठहरिनेछु।" १ कोरिन्थी ९:२४-२७ र " १ यसकारण यतिका साक्षीहरूको ठूलो बादलले हामीलाई घेरिराखेको हुनाले, हरकिसिमका बोझा र हामीलाई सजिलैसित अल्झाउने पापलाई पन्छाएर हाम्रा सामुन्ने राखिदिएको दौड धैर्यसाथ दौडौं। २ हाम्रा विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशूलाई हेरौं, जसले उहाँको सामुन्ने राखिदिएका आनन्दको निम्ति अपमानलाई केहीजस्तो नठानी क्रूसको कष्ट भोग्नुभयो, र परमेश्वरको सिंहासनको दाहिनेपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ। ३ पापीहरूबाट उहाँको विरुद्धमा भएका यतिका विवादहरू सहनुहुनेलाई विचार गर, र तिमीहरू शिथिल नहोओ, अनि हरेस नखाओ। ४ पापको विरुद्धमा तिमीहरूले गरेका सङ्घर्षमा रगत बगाउनुपर्ने अवस्थामम्म तिमीहरू पुगेका छैनौं। ५ के तिमीहरूले अर्तीका ती वचन भुलेका छौं जसले तिमीहरूलाई पुत्रहरू भनी सम्बोधन गरेको छ? "हे मेरो पुत्र, परमप्रभुको पिताइ वा ताडनालाई हलुका नसम्झ, उहाँबाटको दण्डमा हरेस नखाऊ, ६ किनभने

जसलाई परमप्रभुले प्रेम गर्नुहुन्छ त्यसैलाई ताडना दिनुहुन्छ वा अग्निपरिक्षमा पार्नुहुन्छ नै, र आफूले ग्रहण गर्नुभएको हरेक छोरालाई उहाँले दण्ड दिनुहुन्छ वा अनुशासनमा राख्नुहुन्छ।” हिब्रू १२:१-६।

प्रभुको लागि काम गर्ने शिलशिलामा आफ्नो सम्बन्ध वा सहकार्य प्रभुसँग कस्तो छ भनेर बढो रोचक तरिकाले प्रस्तुत गर्दछन्। उनको भित्री आत्मज्ञान ठाहा पाउनसक्नु हाम्रो निमित्त अत्यन्तै फाइदा हुन्छ भनेर सोचनुपर्दछ। आफ्नो बल वा तागतले आफू संघर्ष वा परिश्रम गरिरहेको छ भनेर पावलले त स्वीकार्दछन् तर आफ्नै शक्तिले होइन आफूमा भएको प्रभुको उर्जा वा शक्तिले काम गरिरहेको हुन्छ।

परिश्रम भन्ने शब्दले काम गर्दा गर्दा थाकेको भनेर बुझाउँछ। त्यतिमात्र होइन कामले थकान, पेलान र दविएर र परिश्रम गर्दा गर्दै आफू सिद्धिएको अनुभव गर्नु पनि हो। यो शब्द प्रायजसो खेलाडीहरूलाई प्रयोग गरिन्छ। खेलमा भाग लिन तिनीहरू अत्यन्तै परिश्रम गर्नुपर्दछ र कठोर तालिम लिनुपर्दछ। संघर्षको अर्थ पीडा पनि जनाउँछ। अब यसमा खेलाडीले कठोर परिश्रम गर्नुपर्ने, नियमित तालिममा ध्यान दिनुपर्ने, अनुशासनमा बस्नुपर्ने माग गर्दछ यदि उसले कुनै खेल जित्नुछ भने। खेलाडीले कतिपय समयमा आफ्नो शरीरलाई बशमा राख्न तनावको पनि सामना गर्नु पर्दछ। तर पावलले अर्कै धारणा प्रस्तुत गर्दछ। आफू कठोर परिश्रम त गरिरहेको छु तर आफूसँग जे छ त्यसको आधारमा होइन सबै थोक प्रभुले दिनुभएको आधारमा। यसरी पावलको सेवाकार्य मामिला एउटा सरल नीति प्रस्तुत गरिएको छ। आफूले गर्ने सेवाकार्यमा ठूलो व्यक्तिगत प्रयास, परिश्रम र अनुशासन त छ नै तर आफ्नै बाहुबल वा उर्जाले होइन प्रभुको शक्ति आपूर्तिले रे। यस खालको सम्बन्ध वा प्रयास जब हामीमा खीष्टको स्वभावको विकास हुन्छ तब लाग्नु हुन्छ।

यो याद गर्नु अति महत्त्व छ। यस संसारमा हामी सजिलो बाटोबाट धनि र फलिफाप हुन चाहन्छौं। सकेसम्म केही प्रयास वा परिश्रम नगरि हुरुक्क सफल भएको चाहन्छौं। यस्तो किसिमको धारणा इसाई जगतमा पनि घुसेको पाइन्छ। कतिपय प्रचारकले मानिसहरूलाई उत्तेजित गर्दै प्रचार गर्दछन् कि केवल विश्वासमात्र गर्नुहोस् पवित्र आत्मा तपाईंमाथि स्वतः आउनुहुनेछ र तपाईंको जीवनमा अचम्मको अलौकिक शक्ति आउँछ र महान् आश्चर्य कामहरू गर्न सशक्त बनाइ दिन्छ। यो त खतरामय आधा सत्य हुनसक्छ।

यसमा ज्ञानभन्दा भावनात्मक र जोश समावेश हुन्छ । केही नगरि चुपचाप सुविधा सम्पन्न आशनमा बसेर पवित्र आत्माको निमित्त पर्खिँदा उहाँको शक्ति आइहाल्छ रे!

पावलले संघर्ष गरिरहेको मामिलाको जस्तै तपाईंको आफ्नै अनुभव के हो? तपाईंको हृदय वा दिमागमा परमेश्वरले के बोझ हालिदिनुभएको जसले गर्दा तपाईं परिश्रम गर्न संघर्ष गरिरहनुभएको छ? प्रभुको इच्छामा तपाईं कसरी सुम्पिने?

३. अनुशासित इच्छाशक्ति वा कामना

हाम्रा इच्छाशक्तिहरूको ठूलो शत्रुहरूमा हाम्रा आफ्नै भावना, भावुकता र सोचविचारहरू हुन्। हामी यस्तो समाजमा छौं जहाँ दिनदिनै विभिन्न विद्युतिय, सामाजिक, राजनैतिक, संस्कार, सांस्कृतिक, परम्परा, धार्मिक, साङ्गतिक, मानव कला वा रङ्गमञ्च, खबर र माध्यमहरूले हामीहरूका रिस, त्रास, कामना, अरूहरूलाई गिराएर प्रतिस्पर्धा गर्ने प्रवृत्ति जस्ता तत्वहरूले हाम्रो दिमागमा अखडा जमाइरहेका छन्। हामीले सोचनै नचाहेतापनि कुनै न कुनै रूपमा ती तत्वहरू हाम्रो दिमागमा घुसेर हाम्रो दिमागनै धल्मल्याइरहेका हुन्छन्। कतिपय समयमा आज हामी के खाने, आज के गर्नुपर्छ होला, मैले यो किनूँ कि नकिनूँ, यो किनेर मलाई फाइदा हुन्छ कि हुँदैन, हेरेर पढेर के मलाई खुशी पार्दछ र? भन्दै सोचदै, फेसबुकमा घन्टौंसम्म समय बिताएर संतुष्ट अनुभव भएकाहरूको लेखाजोखी नै छैन। हामीले गर्ने प्रत्येक निर्णयमा कुनै नीति वा सिद्धान्त र प्रभुको ज्ञान न घुसि व्यक्तिगत भावनाहरूले माथ गरेका हुन्छन्। भावनाहरू आफै नराम्रो त होइन। तर मलाई भएको भावनाले मेरो निमित्त उत्तम र ठिक कसरी छ भनेर कसरी थाहा पाउने? हाम्रा भावनाहरूले वा हाम्रो मनको व्यक्तिगत सोचहरूले हामीलाई धोखा दिन सक्छ। प्रभुले यर्मियाद्वारा हाम्रो हृदय, सोच, नियतहरूलाई यसरी पर्दाफास गर्नुहुन्छ, "मानिसको हृदय सबै कुराभन्दा छली हुन्छ, र त्यसलाई निको पार्न सकिँदैन। त्यसलाई कसले जान्न सक्छ र?" यर्मिया १७:९। कतिपय समयमा वास्तविक जीवनलाई गलत चित्रण गर्न सक्छ, गलत निर्णयहरू गर्न उक्साउँछ र हाम्रै कारणले अनेकौँ अनावश्यक दुःख, पीडा र परीक्षाहरू झेलनुपर्ने हुन्छ।

प्रभुको वचन, निर्देशन, आज्ञा र चाहनाहरूको सट्टा आफ्नै भावनाहरू र आत्मनिर्णयले खराब निर्णयहरू गरेका उदाहरणहरू बाइबलमा प्रसस्त छन्। ती

निर्णयहरूको परिणाम तिनीहरूले भोग्नुपरेको कुरा पनि पर्दाफास गरिएका छन्। हेर्नुहोस् केही उदाहरणहरू:

१. परमप्रभु परमेश्वरले बनाउनुभएका वन्य पशुहरूमध्ये सर्प सबभन्दा धूर्त थियो (हामीलाई प्रलोभनमा फसाउन अनेकौं विद्युतिय र मानविय तत्वहरू आकर्षितरूमा आउँदछन्) त्यसले स्त्रीलाई भन्यो, “के परमेश्वरले तिमीहरूलाई बगैँचाको कुनै पनि रूखको फल नखानू भनी भन्नुभएको छ?”
२. स्त्रीले सर्पलाई भनिन्, “बगैँचाका रूखहरूका फल हामी खान सक्छौं,
३. तर बगैँचाको बीचमा भएको रूखका फलको विषयमा परमेश्वरले भन्नुभएको छ, ‘त्योचाहिँ नखानू र नछुनू नत्रता तिमीहरू मछौं।’”
४. सर्पले स्त्रीलाई भन्यो, “तिमीहरू मर्दैनौ।
५. किनकि परमेश्वर जान्नुहुन्छ कि जुन दिन तिमीहरू त्यो खान्छौं त्यही दिन तिमीहरूका आँखा खुल्नेछन्, र असल र खराबको ज्ञान पाएर तिमीहरू परमेश्वरजस्तै हुनेछौं।”
६. जब स्त्रीले त्यस रूखको फल खानलाई असल र हेर्नमा रहरलाग्दो, र बुद्धि पाउनलाई त्यस रूखको चाह गर्नुपर्ने रहेछ भनी देखिन्, तब तिनले त्यस रूखको फल टिपेर खाइन्, र आफ्ना पतिलाई पनि दिइन्, र उनले पनि खाए।
७. अनि दुवैका आँखा खुले, र “नाङ्गै पो रहेछौं” भनी तिनीहरूले थाहा पाए। अनि अञ्जीरका पातहरू गाँसेर आफ्ना निमित्त तिनीहरूले वस्त्र बनाए।
८. अनि साँझपख परमप्रभु परमेश्वर बगैँचामा डुल्दैहुनुहुँदा तिनीहरूले उहाँको सोर सुने, र मानिस र उनकी पत्नी बगैँचाका रूखहरूका बीचमा परमप्रभु परमेश्वरको नजरबाट लुके।
९. तर परमप्रभु परमेश्वरले मानिसलाई बोलाउनुभयो, “तँ कहाँ छस्?”
१०. उनले भने, “मैले तपाईंको सोर बगैँचामा सुनें र म डराएँ, किनभने म नाङ्गै थिएँ, र म लुकेँ।”
११. उहाँले सोध्नुभयो, “तँ नाङ्गै छस् भनेर कसले भन्यो? जुन रूखको फल नखानू भनी मैले तँलाई आज्ञा दिएको थिएँ के तँले त्यो खाइस्?”
१२. मानिसले भने, “जुन स्त्री तपाईंले मलाई मसँगै रहन भनी दिनुभएको थियो, त्यसैले मलाई त्यो रूखको फल दिई र मैले खाएँ।”

१३. अनि परमप्रभु परमेश्वरले स्त्रीलाई भन्नुभयो, “तैले यो के गरिस्।” स्त्रीले भनिन्, “सर्पले मलाई छल गन्यो, र मैले त्यो खाएँ।” उत्पत्ति ३:१-१३, “ २ एक बेलुकी राजा दाऊद पलङ्गबाट उठेर महलको कौसीमाथि घुमिरहेका बेलामा तिनले एउटी स्त्रीलाई नुहाइरहेकी देखे, अनि तिनी अति सुन्दरी थिइन्। ३ तिनी को हुन् भनी सोधपूछ गर्नलाई तिनले मानिस पठाए, र यस्तो खबर आयो, “के तिनी एलीआमकी छोरी हिच्ची उरियाहकी पत्नी बतशेबा होइन् र?” ४ दाऊदले तिनलाई ल्याउन मानिसहरू पठाए, अनि तिनी आइन्, र दाऊदले तिनीसित सहवास गरे। (तिनले आफ्नो रजस्वलाको बेलापछि आफैलाई शुद्ध पारेकी थिइन्।) त्यसपछि तिनी आफ्नो घरमा गइन्। ५ तिनी गर्भवती भइन्, र तिनले “गर्भवती भएँ” भनेर दाऊदकहाँ समाचार पठाइन्। ६ दाऊदले “हिच्ची उरियाहलाई मकहाँ पठाइदिनू” भनेर योआबलाई हुकुम गरे। तब योआबले त्यसलाई दाऊदकहाँ पठाइदिए। ७ अनि जब उरियाह आइपुग्यो तब दाऊदले योआब र फौजको समाचार र लडाइँ कस्तो चलिरहेको छ भनी सोधे। ८ त्यसपछि दाऊदले उरियाहलाई भने, “तिम्रो घर गएर आफ्ना खुट्टा धोऊ।” त्यो महलबाट निस्क्रेपछि राजाले त्यसको पछिपछि उपहार पठाइदिए। ९ तर उरियाह आफ्नो घरमा गएन, तर राजाका दासहरूसँग महलको मूल ढोकामै सुत्‍यो। १० “उरियाह त आफ्नो घरमा गएको छैन” भनी दाऊदले सुनेपछि त्यसलाई भने, “तिमी त लामो यात्राबाट आएका होइनौ र? तिमी किन आफ्नो घरमा गएनौ?” ११ उरियाहले उत्तर दियो, “इस्राएल र यहूदा र सन्दूक पनि पालमा छन्, अनि मेरा स्वामी योआब र हजूरका अधिकृतहरू खुला मैदानमा पालमा छन्। म त कसरी खान र पिउन र मेरी पत्नीसित सुत्नलाई घरमा जाऊँ? हजूरको जीवनको शपथ खाएर भन्दछु, कि म त्यसो गर्न सक्दिनँ।” १२ तब दाऊदले उरियाहलाई भने, “त्यसो भए अरू एक दिन यहीं बस र भोलि म तिमीलाई जान दिनेछु।” यसैले उरियाह त्यस दिन र भोलिपल्ट यरूशलेममा नै बस्यो। १३ दाऊदले त्यसलाई खानपान गर्नलाई निम्तो दिए, र त्यसलाई मत्‍याए। तर बेलुकी त्यो बाहिर गयो र राजाका दासहरूसितै आफ्नो ओच्छ्यानमा त्यसले रात बितायो, र घरमा गएन।

१४. भोलिपल्ट बिहान दाऊदले योआबलाई एउटा चिट्ठी लेखेर उरियाहको हातमा पठाए।

१५. तिनले चिठीमा लेखे, “शत्रुकै मुखमा, जहाँ लडाइँ खूब मच्चिएको छ, त्यहाँ उरियाहलाई पठाएर तिमीहरूचाहिँ पछि हट, र त्यो मरोस्।”

१६. यसैकारण जब योआबले सहरलाई घेरा हालेका थिए, तब तिनले उरियाहलाई यस्तो ठाउँमा खटाइदिए, जुन ठाउँमा कडा मुकाबिला हुनेछ भनी तिनलाई थाहा थियो।

१७ सहरका मानिसहरूले एककासि निस्केर योआबसँग लडाइँ गर्न लागे, र दाऊदका केही सिपाहीहरू मारिए। हित्ती उरियाह पनि मारियो।

१८ तब योआबले दाऊदकहाँ लडाइँका सबै समाचारसाथ एक जना मानिसलाई पठाए।” २ शमूएल ११:२-१८ र ” ११ तर जब केफास एन्टिओखियामा आए, तब मैले उनलाई खुल्लमखुल्ला विरोध गरेँ। किनकि उनी दोषी थिए। १२ याकूबले पठाएका मानिसहरू आउनभन्दा अघि उनले अन्यजातिहरूका साथमा खाने गर्दथे। तर जब तिनीहरू आइपुगे तब उनी अन्यजातिहरूबाट पछि हटेर अलग भए, किनकि उनी खतनाका दलदेखि डराएका थिए। १३ अरू बाँकी यहूदीहरूले पनि त्यस्तै कपटपूर्ण काम गरे। यहाँसम्म, कि तिनीहरूको कपटपूर्ण व्यवहारले गर्दा बारनाबास पनि भड्केर गए।” गलाती २:११-१३।

१ पत्रुस १:१३-१६ पढ्नुहोस्। पत्रुसको सरोकार के थियो? उनका पाठकहरूले के गरेको उनी चाहन्छन्? हेर्नुहोस्, ” १३ यसकारण आफ्नो मन बाँध, संयमी होओ र येशू खीष्ट प्रकट हुनुहुँदा तिमीहरूकहाँ आउन लागेको अनुग्रहमा तिमीहरूको आशा पूर्ण रूपले राख। १४ आज्ञाकारी बालकहरू भएका हुनाले अगाडिको अजान अवस्थाका कुइच्छाहरूमा तिमीहरू अब नलाग। १५ तर तिमीहरूलाई बोलाउनुहुने जस्तो पवित्र हुनुहुन्छ, तिमीहरू आफै पनि जीवनका सबै रहनसहनमा पवित्र होओ, १६ किनभने यो लेखिएको छ, “तिमीहरू पवित्र होओ, किनभने म पवित्र छु।”

हाम्रो शरीर, जीवनशैली, मनमस्थितिलाई चलाइ राख्ने, घुमाइ राख्ने तत्व, उपकरण वा रडर हाम्रो दिमाग हो भनेर पत्रुसले बुझेका थिए। दिमागलाई नियन्त्रण गर्ने तत्वलाई अनेकौँ माध्यम वा ब्रेन वाश गर्ने प्रक्रियाद्वारा निकालिदिनुहोस् त, अनि हामीहरूलाई हाम्रो सोचबिचार, बुद्धि ज्ञान आदिले होइन हाम्रा आवेग, भावुक वा भावनाहरूले हामीलाई नियन्त्रणमा राख्दछन्।

साँघुरो बाटोबाट गोठालोले भैंडालाई लगेको सोचनुहोस्। बाटोमा अनेकौँ सानोतिनो बाटोहरू हुन्छन् जुन हेर्दा सजिलो र राम्रै लागेतापनि विभिन्न दिशातिर लग्दछन्। कतिपय ती बाटोहरूमा हामी जान्छौँ जहाँ हामी जानपनि मनपराउँदैनौँ। अरू बाटो त आकर्षित, मनमोहक, रमाइलो, रमझमिलो र मनबहालाउने जस्तो हुन्छन्। तिनीहरूले हाम्रा भावना, जोश, जाँगर र चाहना वा कामनाहरूलाई तान्दछन्। यदि तिनीहरूमा एउटामा पनि भड्किएर गयौँ भने फेरि ठिक बाटोमा आउन धेरै कठिन पनि हुनसक्दछ।

तपाईंले अहिले नै आफ्नो जीवनमा के महत्त्वपूर्ण निर्णयहरूको सामना गरिरहनुभएको छ? हृदय खेतलेर सोधनुहोस्, "मेरा निर्णयहरू मेरो भावना, जोश, चाहनाले परिचालित भएको छ कि प्रभुको वचनले?"

४. आमूल मौलिक परिवर्तन, समर्पण वा प्रतिवद्धता

येशूले आफ्ना चेलाहरू र आम जनता जसले उहाँलाई विश्वास गर्ने र नगर्नेहरूलाई तिनीहरूले अपनाउनुपर्ने एउटा नीति सुनाउनुभयो, "यदि तिम्रो दाहिने आँखाले तिमीलाई पाप गर्न लाउँछ भने त्यसलाई निकालेर फालिदेऊ, किनभने तिम्रो सम्पूर्ण शरीर नरकमा फालिनुभन्दा बरु तिम्रा अङ्गहरूमध्ये एउटा गुमाउनु तिम्रो निम्ति हितकारी हुन्छ।" मत्ति ५:२९।

होइन, यो उहाँले के भन्न खोज्नुभएको हो? के उहाँको त्यो वचन आमूल मौलिक परिवर्तन गर्ने खालको छ? के त्यो जरैदेखि हल्लाउने उग्रसुधारवादी वचनहरू भएको महसुस गर्नुहुन्छ?

उग्रसुधारवादी वा जरैदेखि हल्लिने गरि मानसिक र आत्मिक मौलिक आमूल परिवर्तन गर्न आदेश दिएको नीतिले येशूभक्तको जीवन कठिन बनाउन होइन। हामी, हाम्रा संस्कार, समाज, सोचबिचार आदिहरू हामीमा हुनुपर्ने प्रभुको योजनाबाट विचलित भएका छौँ, उहाबाट हराइरहेका छौँ। कतिपय मानिसहरू आफै अचम्म मानेर सोच्दछन् र अचानक दिमाग जगाउँछन्, "प्रभुबाट म त्यतिको टाढा कसरी जान सकेँ होला?" तर जवाफ त जहिले पनि त्यही हुन्छ, एकै पल्ट त होइन, अलि अलि गरेर वा एक एक कदमबाट पछि हट्दै प्रभुबाट खस्किरहेका हुन्छौँ।

येशूले के भन्न खोज्नुभएको छ, मत्ती ५:२९,३०मा फेरि पढ्नुहोस्, "यदि तिम्रो दाहिने आँखाले तिमीलाई पाप गर्न लाउँछ भने त्यसलाई निकालेर फालिदेऊ, किनभने तिम्रो सम्पूर्ण शरीर नरकमा फालिनुभन्दा बरु तिम्रा

अङ्गहरूमध्ये एउटा गुमाउनु तिम्रो निम्ति हितकारी हुन्छ। तिम्रो दाहिने हातले तिमीलाई पाप गर्न लाउँछ भने त्यसलाई काटेर फालिदेऊ। किनभने तिम्रो सम्पूर्ण शरीर नरकमा जानुभन्दा बरु तिम्रा अङ्गहरूमध्ये एउटा गुमाउनु तिम्रो निम्ति हितकारी हुन्छ।" येशूले यहाँ विशेषत शारीरिक यौन कामवासनालाई सम्बोधन गर्दै त्यो नीति भन्नुभएको थियो, "तिमीहरूले यसो भनेको सुनेका छौ, 'तैले व्यभिचार नगर।' तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले कोही स्त्रीलाई कामवासनाको इच्छाले हेर्दछ, त्यसले अघिबाटै आफ्नो हृदयमा त्यससँग व्यभिचार गरिसकेको हुन्छ।" मत्ती ५:२७-२८। तर उहाँले भन्नुभएका नीतिहरूमा केवल यौनवासनामात्र होइन अरू पाप र खराब तत्वहरूलाई पोषिराख्ने प्रवृत्ति वा मानिसको चाहनालाई पनि सम्बोधन गर्नुभएको थियो। यदि ती नीतिहरू हामीले प्रयोग गर्न सक्यौं भने खीष्टमा बढ्ने अरू आयामहरूमा पनि लागु हुन्छ।

मत्ती ५:२९, ३०मा के निर्णायक कदम चाल्न येशूले हामीलाई भनिरहनुभएको छ? के हामी शारीरिकरूपमा आँखा, हात आदि काटेर अङ्गभङ्ग होस् भन्ने उहाँको चाहना हो त?

शारीरिकरूपमा अङ्गभङ्ग गरेर हामी धर्मात्मा हौं भनेर देखाउन सकोस् भन्ने नियत येशूको कहिल्यै पनि होइन। बरु हाम्रा दिमागहरूलाई हामीले नियन्त्रणमा राखौं र त्यसले शरीरलाई पनि नियन्त्रणमा राखोस् भन्ने उहाँको चाहना हो। दिमागले शरीरलाई नियन्त्रणमा राख्न कतिपय समयमा ठूलो मोल चुकाउनुपर्ने हुन्छ। हामी प्रार्थना गरौं र हामीमा भएका पापी प्रवृत्तिहरू प्रभुबाट हटाइयोस भनेर प्रार्थना गर्न पनि येशूले सिकाउनुभएको होइन। कहिलेकाहीं प्रभुले उहाँको अनुग्रह र सदाशयता अपनाएर त्यो काम त गर्नुहुन्छ नै। तर प्रायजसो हाम्रै सक्रियतामा मौलिक, आमूल परिवर्तन गरि कतिपय कुराहरूलाई त्यागेर उहाँप्रति समर्पित होऔं भन्ने उहाँ चाहनुहुन्छ। कतिपय समयमा केही गर्न नचाहेतापनि, आनकानी गरेर आफूलाई मनपर्ने पापलाई खेलाइरहनु चाहेतापनि, हाम्रै भावना, प्रतिष्ठा आदिमा धक्का परेतापनि हामीले नै के गरौं भन्ने आत्मनिर्णय गर्नु आवश्यक छ। कतिपयको निम्ति त्यो कस्तो गान्हो र कठिन हुनसक्छ होला! तर जतिजति हामी ठिक निर्णयहरू गर्दछौं त्यतित्यति हामी बलियो हुँदै जान्छौं र हामीलाई पापमा फसाउने तत्वहरू कमजोर हुँदै जान्छ।

हाम्रा वरिपरि अनेकौं आवाजहरू छन्। कहिलेकाहीं कुनै कठिन परिस्थितिहरू पठाउनुभएर ती आवाजहरूतिर ध्यान दिन लगाउनु हुन्छ। हामी प्रभुबाट टाढा गइरहेका छौं भनेर थाहा पाउन कतिपय समयमा अग्निज्वालामा पनि पर्न सक्दछौं। आमूल परिवर्तन गर्न र उहाँको बोलाहत वा आवाजतिर फर्किन हाम्रो पिताको योजना पनि हुनसक्छ।

५. अनवरत वा अथक प्रयत्नको आवश्यकता

अनेकौं महान् निराशको बीचमा याकूबले प्रभुसँगै पो कुस्ती खेलन पुगे। उहाँसँगको कुस्तीमा याकूबले उहाँलाई त्यसै छोडेनन्। त्यस कथामा निराशको समयमा पनि याकूबको अनवरत प्रयत्न र लगनशीलताको बारेमा हामीलाई के सिकाउँदछ? (याकूब कुन परिस्थितिमा थिए त्यो पनि सोचनुहोस्)। हेर्नुहोस्, " १ याकूब पनि आफ्नो बाटो लागे, र परमेश्वरका दूतहरूले तिनीसँग भेट गरे। २ याकूबले उनीहरूलाई देखेर भने, "यो त परमेश्वरको छाउनी हो।" यसकारण तिनले त्यस ठाउँको नाउँ महनोम राखे। ३ याकूबले एदोमका देशको सेइरमा आफ्ना दाजु एसावकहाँ आफ्नो अगि दूतहरू पठाए। ४ याकूबले तिनीहरूलाई यसो भन्ने आज्ञा दिए: "तिमीहरूले मेरा मालिक एसावलाई यसो भन्नु, 'तपाईंको दास याकूब यसो भन्छ, म लाबानसँग बसोबास गरी अहिलेसम्म त्यहीं रहें। ५ मसँग गाई-गोरु, गधा, भेडाबाखा र नोकर-चाकरहरू छन्, र तपाईंबाट निगाह पाइएला भन्ने हेतुले अहिले तपाईंकहाँ मैले बिन्ती गर्न पठाएको हुँ।" ६ ती दूतहरू याकूबकहाँ फर्केर आई यसो भने, "हामी तपाईंका दाजु एसावकहाँ गयौं, र उहाँ तपाईंसँग भेट गर्न चार सय मानिसहरूका साथमा आउँदैहुनुहुन्छ।" ७ तब याकूब साह्रै डराएर आकुल भए। तिनले आफूसँग भएका मानिसहरू, भेडाबाखाका बगालहरू, गाई-गोरुका बथानहरू र ऊँटहरूलाई दुई दलमा विभक्त गरे। ८ "यदि एसाव आएर एक दललाई आक्रमण गरे पनि अर्को दल त उम्कन सक्ला" भनी तिनले सोचे। ९ तब याकूबले प्रार्थना गरे, "हे मेरा पिता अब्राहामका परमेश्वर, र मेरा बाबु इसहाकका परमेश्वर, हे परमप्रभु, जसले मलाई 'तँ तेरो देशमा तेरा कुटुम्बहरूकहाँ जा, र म तेरो भलाइ गर्नेछु' भन्नुभएको थियो। १० तपाईंले आफ्नो दासलाई जत्ति करुणा र विश्वासयोग्यता देखाउनुभएको छ त्यसको म कति पनि योग्य छैनँ। किनभने एउटा लाठी मात्र लिएर मैले यसो यर्दन नदी तरेको थिएँ। तर अहिले मेरा दुई वटा दल भएका छन्। ११ म बिन्ती गर्दछु, मलाई मेरा दाजु एसावको हातबाट बचाउनुहोस्,

किनकि उनीसँग मलाई डर लाग्छ, कि उनले आमा, छोराछोरीहरूसमेत हामी जम्मैलाई आक्रमण गर्लान्। १२ तर तपाईंले भन्नुभएको छ, 'साँच्ची नै म तेरो भलाइ गर्नेछु, र तेरा सन्तानहरू समुद्रका बालुवासरह तुल्याउनेछु, जो गन्न सकिने छैन।' १३ तिनी त्यस रात त्यहीं वास बसे, र आफूसँग भएको सम्पत्तिबाट तिनले दाजु एसावको निम्ति सौगात छुट्ट्याए: १४ अर्थात्, दुई सय बाख्री, बीस वटा बोका, दुई सय भेडी, बीस वटा भेडा, १५ तीस दुहुना ऊँट र तिनका बच्चा, चालीस गाई र दश साँढे, बीस गधैनी र दश गधा। १६ यी सबैका लागि तिनले बथान गरी आफ्ना कमारीहरूलाई जिम्मा लगाए, र तिनीहरूलाई भने, "मभन्दा अगिअगि जाओ, र बथान-बथानका बीचमा केही खाली ठाउँ राख।" १७ तिनले सबैभन्दा अगिल्लालाई यसो भने, "मेरा दाजु एसावले तँलाई भेटेर 'तँ कसको मानिस होस्, तँ कहाँ जाने होस्, तेरो अगिअगि गएका यी बथानहरू कसका हुन्?' भनेर सोध्नुभयो भने, १८ तँले यसो भन्नु: 'ती त तपाईंका दास याकूबका हुन्। यी जम्मै मेरा प्रभु एसावको निम्ति सौगातको रूपमा पठाएका हुन्। हेर्नुहोस्, तिनीचाहिँ हाम्रा पछिपछि आउँदैछन्।' १९ तिनले दोस्रो, तेस्रो र बथानका पछिपछि लाग्ने जम्मैलाई आज्ञा दिए: "एसावलाई भेट्दा तिमीहरूले उही किसिमले भन्नु। विशेष गरी तिमीहरूले यसो भन्नु, २० 'हेर्नुहोस्, तपाईंका दास याकूब हाम्रा पछिपछि आउँदैछन्।' २१ किनभने तिनले यस्तो विचार गरे, "मेरो अगिअगि भएको सौगातले म उनको रीस साम्य गर्न सक्छु होला। त्यसपछि म उनको सामु पर्दा शायद उनले मलाई ग्रहण गर्नेछन्।" २१ यसैकारण ती सौगात तिनीभन्दा अगाडि गए, र तिनी आफैँचाहिँ त्यस रात आफ्नै पालमा बसी बिताए।

२२ त्यस रात याकूब उठे, र तिनका दुई पत्नी, दुई कमारी, र एघारै छोराहरूलाई लिएर यब्बोक नदी तरे। २३ तिनले तिनीहरूलाई खोलाको पारि पठाएपछि, त्यसै गरी तिनले आफूसित भएका सबै कुरा पनि पठाए। २४ यसरी याकूबचाहिँ एकलै छोडिए। अनि एक जना व्यक्ति उज्यालो नहोउञ्जेल तिनीसित कुशती लडे। २५ यी व्यक्तिले याकूबलाई जित्न नसकेका देखेर याकूबका कम्मरको खोक्रो भाग छोए, र उनीसित कुशती लड्दालड्दै याकूबको कम्मरको गेडी फुस्क्यो। २६ तब ती व्यक्तिले भने, "उज्यालो हुन लाग्यो। मलाई जान देऊ।" तर याकूबले भने, "मलाई आशीर्वाद नदिउञ्जेल म तपाईंलाई जान दिन्नँ।" २७ उनले तिनलाई भने, "तिम्रो नाउँ के हो?" तिनले भने, "याकूब।" २८ त्यस व्यक्तिले भने, "अब उप्रान्त तिम्रो नाउँ याकूब होइन तर इस्राएल*"

हुनेछ, किनभने तिमीले परमेश्वर र मानिसहरूसँग लड्न्त गर्नु, अनि विजयी भयो।” २९ तब याकूबले उनलाई सोधे, “बिन्ती छ, मलाई भन्नुहोस्, तपाईंको नाउँ के हो?” तर उनले उत्तर दिए, “मेरो नाउँ तिमी किन सोध्छौ?” अनि उनले तिनलाई आशीर्वाद दिए। ३० यसकारण याकूबले त्यस ठाउँको नाउँ पनीएल राखे, किनकि “परमेश्वरको सम्मुखै परे तापनि मेरो ज्यान बाँच्यो” भनी तिनले भने। ३१ तिनको कम्मरले गर्दा तिनी खोच्याई-खोच्याई हिँडेर पनीएल नाघिसक्दा सूर्योदय भयो। ३२ तिनका कम्मरको नसो छोडिएको हुनाले आजसम्म इस्राएलीहरू कम्मरको नसो खाँदैनन्।” उत्पत्ति ३२।

यदि ठिक काम गर्न चाहौं भनेर के ठिक छ र कसरी गर्ने भनेर हाम्रा चाहनाहरूलाई अभ्यास गर्न सक्छौं; तर हामी दवाव र तनावमा पर्दा प्रभुलाई र उहाँका प्रतिज्ञाहरूलाई पक्की राख्न धेरै कठिन हुनसक्छ। किनभने हामी कमजोर, त्रसित र अलमलमा हुन्छौं। त्यसकारण येशूभक्तले अपनाउनुपर्ने धेरै बलहरूमा निरन्तर प्रयत्नशील, लगनशील पनि हो किनभने यसले तपाईं हतोत्साह भएर जेसुकै होस् भन्ने उदासिन भएर त्याग्ने मनस्थितिबाट जोगाई राख्दछ।

यस मामिलामा सबभन्दा अनुसरणीय, ज्वलन्त महान् उदाहरणहरूमा याकूब एक हुन्। धेरै वर्ष अघि याकूबले आफ्ना दाजु एसावलाई छल गरेका थिए। जेठा सम्पत्तिको अधिकार उनले खोसेका थिए (उत्पत्ति २७)। त्यसबेलादेखि नै अब मेरो दाजुले मलाई माछ्छ भनेर याकूब भाग्दै हिँडेका थिए। आफ्नो मामा घरमा भाग्ने क्रममा बीचको मरुभूमिमा राती सुत्दा उनले सपनामा लामो भरेङ्ग स्वर्गसम्म गएको उनले देखेका थिए र प्रभुले उनलाई अचम्मका प्रतिज्ञाहरू र अगुवाइ गर्ने वाचा गर्नुभएको थियो (उत्पत्ति २८)। तैपनि जब एसाव ठूलो जमातसाथ उनलाई भेट्न आउँदै छ भने खबर सुने तब उनको त सातोपुत्लो नै गएको थियो। त्यस विषम परिस्थितिमा प्रभुको आश्वासन र ढाढसको आवश्यकता उनलाई भएको थियो। उहाँले उनलाई क्षमा दिनुभयो, स्वीकार गर्नुभयो र धेरै वर्ष अघि उनलाई प्रभुले गर्नुभएको प्रतिज्ञा कायमै छ भन्ने उनले थाहा पाउन चाहेका थिए। त्यस अन्धकार रात एक जना वीरसँग कुस्ती खेले तब याकूबको कुम खुस्कन पुग्यो। त्यो वीर अरू कुनै नभएर येशू आफै हुनुहुन्थ्यो। त्यसबेलादेखि उनी येशूसँग लड्न नै सकेनन् किनभने उनको तिघ्राको चोट पीडादायी थियो। त्यसबेला लड्नुको सट्टामा केही गर्ने कुरामा उनी अडिग हुन पुगेका थिए। असह्य पीडामा पनि याकूबले

येशूलाई पत्नी नै राखे र आफ्नो लागि आशिषको माग पनि गरे। येशूले उनलाई भन्नुभयो, "मलाई जान देऊ किनभने बिहानै हुन लागेको छ।" उत्पत्ति ३२:२६।

असह्य पीडामा पनि याकूबले प्रभुलाई पत्नी नै राखे, जसको फलस्वरूप उनले आशिष पाए। हामीलाई पनि त्यस्तै हो। कहिलेकाहीं हाम्रो तिघ्रा वा कम्मरलाई खुम्चाइदिनु हुन्छ होला र त्यस पीडामा पनि उहाँलाई पत्नी राख्न उहाँले हामीलाई आह्वान गर्नुहुन्छ। त्यो दुखाइ वा चोट तुरन्तै निको पनि भएको थिएन। जब उनले आफ्ना दाजुलाई भेट तब उनी लरवराउँदै थिए। बाहिरबाट उनी कमजोर देखिएतापनि उनमा भित्री ताकत थियो भनेर त्यसले देखाएको थियो।

निराश, उदासिन र विभिन्न प्रलोभनहरूको बीचमा प्रभुसँग निरन्तर हिँडिरहन तपाईंमा के व्यवहारिक निर्णयहरू गर्नुपर्छ? जस्तै साथीभाइहरूको सङ्गत, जीवनशैली, टेलिभिजन वा विद्युतिय छापाहरूप्रति मोह, पढ्ने सामग्रीहरू मोबाइलमात्र चलाउने चलन, स्वास्थ्य आनिबानी र आत्मिक जीवनमा के परिवर्तन ल्याउनुपर्दछ?

उपसंहार:

थप जानकारी: दिदीमाँ एलेन, *पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटस*, पृ. १९५-२०३, "द नाइट अब रेस्लिङ्ग," र *स्टेप्स टु क्राइस्ट* पृ. ४३-४८को "कन्सिक्रेशन।"

"मानिसको आत्मनिर्णय गर्ने वा स्वविवेकको स्वतन्त्रताले मानिसको चरित्रलाई उचाल्न र ढाल्न सक्रिय भूमिका खेल्दछ। सैतानको वचनमा लागेर मानिसमा हुनपर्ने त्यो स्वइच्छाशक्ति उसैलाई सुम्पिन पुग्यो। त्यसैबेलादेखि सैतानले मानिसका दिमाग र आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रतालाई आफ्नै कब्जामा राखेको छ। उसकै चाहना अनुसार र आफ्नै रमाइलोको निम्ति सैतानले मानिसहरूलाई फनफन्ती घुमाइरहेको छ। त्यसको फलस्वरूपमा आज मानिस एकदम तल खसेको छ, भ्रष्ट भएको छ र दयनीय बनिएको छ।"-*टेस्टिमोनिय फर द चर्च*, ठेली ५, पृ. ५१५बाट रूपान्तरित।

"प्रभुको सहायता पाउन मानिसले आफ्नो कमजोर, असहाय, घटी र हीनतालाई स्वीकार गर्नु पर्दछ। आफूमा आएका परिवर्तनहरूलाई आफ्नै दिमागमा परिचालन गर्न सक्नुपर्दछ। प्रार्थनामा लगनशील भएर भित्री हृदयदेखि नै प्रयत्न गरेर आफू जोगिन चाहने चाहना उसमा हुनुपर्दछ। गलत जीवनशैली,

आनिबानी, चालचलन, नियतहरू, संस्कारहरूलाई हल्लाएर फ्याँकिदिनुपर्दछ। यदि त्यस्तो गर्ने निर्णय गर्ने प्रतिवद्धता गरेर अघि बढ्यो भने उसले अनेकौं गलत आदतहरूलाई सच्याउन सक्दछ। विजयी जीवन बिताउने ठिक र धर्मी नीतिहरू उसले आफ्नो दिमागमा घुसाईदछ र यस संसारमा अर्थमूलक जीवन बिताउन उसलाई बल मिल्दछ। कतिपयले तिनीहरू हुनुपर्ने स्थानमा तिनीहरू पुग्न आवश्यकता छैन। प्रभुले तिनीहरूलाई परिवर्तन गर्न दिएको शक्तिलाई प्रयोग नगरि प्रभुले नै गरोस् भनेर कति पखिरेनहन्छन्। सबै जना जो प्रभुको कामको निम्ति योग्य बनाइन्छ तिनीहरू गम्भिर मानसिक, नैतिक र आत्मिक अनुशासनमा तालिम लिनै पर्दछ। अनि प्रभुले आफ्नै शक्ति त्यस व्यक्तिको प्रयाससँग मिसाउनुभएर उहाँसँग एक भएर अघि जाने जुरमुराउन इच्छाशक्ति दिनुहुन्छ।"-पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटस, पृ. २५८बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

- अ. पतनको समयमा हाम्रो आत्मनिर्णयको अधिकार सैतानलाई नै सुम्पिएको थियो भन्ने धारणाको वास्तविकतालाई संसारको इतिहासको परिप्रेक्ष्यमा कसरी व्याख्या गर्न सक्नुहुन्छ? येशूको चरित्रमा ध्यान दिने वा सोचिरहने बानीले गर्दा हामी कतिको खस्किएको र हामीलाई प्रभुको महान् अनुग्रह र सदाशयताको खाँचो छ भनेर कसरी महसुस गरिरहने?
- आ. मत्ती २६:३६-४२मा लेखिएको येशूको कथामा ध्यान दिनुहोस्। परमेश्वरको इच्छा बिपरित मानवीय येशूको आफ्नै चाहना र भावनाहरू कस्ता थिए? यस उदाहरणबाट हामी के सिक्न सक्दछौं? हेर्नुहोस् "३६ तब येशू गेतसमनी भन्ने ठाउँमा तिनीहरूसँग जानुभयो, र चेलाहरूलाई भन्नुभयो, "तिमीहरू यहीं बस, मचाहिँ अलि पर गएर प्रार्थना गर्छु।" ३७ र आफूसँग पत्रुस र जब्दियाका दुई छोराहरूलाई लिएर उहाँ शोकित र व्याकुल हुन लाग्नुभयो। ३८ तब उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "मेरो प्राण गहिरो शोकले मरेतुल्य भएको छ। तिमीहरू यहीं बस, र मसँग जागा रहो।" ३९ अनि उहाँले अलि अगाडि गएर लम्पसार परी प्रार्थना गर्नुभयो, "हे मेरा पिता, हुन सक्छ भने, यो कचौरा मबाट हटोस्। तरै पनि मैले इच्छा गरेबमोजिम होइन, तर तपाईंले इच्छा गर्नुभएबमोजिम होस्।" ४० तब उहाँ चेलाहरूकहाँ आएर तिनीहरूलाई निदाइरहेका भेट्टाउनुभयो, र पत्रुसलाई भन्नुभयो, "के

तिमीहरू मसँग एक घण्टा पनि जागा बस्न सकेनौ? ४१ जागा रहो, प्रार्थना गर, र परीक्षामा नपर। आत्मा त साँच्चै तयार छ, तर शरीर दुर्बल छ।” ४२ फेरि दोस्रो पल्ट गएर उहाँले प्रार्थना गर्नुभयो, “मेरा पिता, मैले यो नपिई हुँदैन भने तपाईंकै इच्छा पूरा होस्।”

- इ. तपाईंको देश परिवेश, संस्कार, परम्परा, संस्कृति, चालचलन, राजनैतिक, नैतिक र सामाजिक चालचलनहरू के छन् जसलाई तपाईंले समातिराख्दा तपाईंलाई सैतानले आफ्नो कब्जामा राख्न सजिलो पार्दछ। विश्वासीहरूको बीचमा ती तत्वहरूको बारेमा कसरी सजग बनाउने ताकि पारस्परिक रूपमा हामी सहयोग गर्न सक्दछौं।
- ई. चर्चमा धेरै समयसम्म नआउने कोही तपाईंले चिन्नुभएको छ? हताशनिराश र उदासिन भएर आफ्नै जीवन खतम पार्ने त्यो व्यक्ति सुरमा होला। चर्च वा व्यक्तिगत हैशियतले त्यस खालको मानिसलाई तपाईंले कसरी सहयोग गर्न सक्नुहुन्छ? येशूलाई नत्याग्न तपाईंले उसलाई के के उपयोगात्मक सुझावहरू दिन सक्नुहुन्छ?

कथा ६
नयाँ चर्चको निम्ति प्रार्थना, ब्राजिल
सिमोन

ब्राजिलको दक्षिण भागमा रहेको अस्पतालमा नर्स काम गरिरहेकी सिमोन अस्पतालकै सौचालयमा एक रात गएकी थिइन्। त्यसबेला त्यस सौचालयमा टेलिभिजन खोलै थियो। उनले त्यस टेलिभिजनको च्यानल बदल्न खोजिन्। तब त्यसबेला एक जना पाको मानिस त्यस टेलिभिजनबाट बोलिरहेको सुनिन्। त्यस मानिसले के भनिरहेका थिए सो चासो मानेर सुन्न थालिन्। उनका शब्दहरूले सिमोनलाई आकर्षित गरायो। उनले स्वास्थ्यको बारेमा बोलिरहेका थिए। सिमोनलाई अझ त्यस स्वास्थ्यको बारेमा अझ सुन्न मन लगाइन्। त्यो कार्यक्रम ब्राजिलको नोभा टेम्पो टेलिभिजन प्रसारण थियो। यो अन्तराष्ट्रिय होप च्यानल टेलिभिजनको ब्राजिलिएन भाषामा प्रसारण हुँदै थियो।

त्यस रातदेखि सिमोनले नियमितरूपमा नोभा टेम्पो प्रसारण हेर्न थालिन्। त्यसमा भएका कार्यक्रमहरूप्रति उनको मोह भयो। त्यसको फलस्वरूप उनी सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चको बारेमा जान्न उत्सुक भइन्।

केही समयदेखि, सिमोनले स्थायी कामको लागि परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्दै थिइन्। विभिन्न अस्पतालहरूमा अस्थाइ नर्सको काम गर्दै थिइन्। उनी कहिले यो अस्पताल कहिले त्यो अस्पतालमा दगुरादगुर गरेर काम गर्नुपरेको थियो, तर उनी स्थाइ काम पाउन चाहना गर्दथिन्। उनले आफ्नै घर किनेर आफ्ना दुई छोरीहरू जाकलिनी र आना क्लडियको निम्ति आर्थिक सुरक्षा दिन चाहेकी थिइन्।

"प्रभु मलाई स्थाइ काम पाउन सहयोग गर्नुहोस्," उनले प्रार्थना गरिन्। जब उनी प्रार्थना गरिन् तब उनलाई ९०० माइल वा १५०० किलोमिटर टाढाको सहरमा रहेको अस्पतालमा करार नर्सको काम पाइन्। यो ब्राजिलको केन्द्र भागको उत्तरपत्ति थियो। उनी नोभा टेम्पो कार्यक्रम हेर्न छुटाएकी थिइन्। नयाँ सहरमा उनले एडभेन्टिस्ट खोजेकी थिइन् तर त्यहाँ एडभेन्टिस्ट चर्च थिएन।

अनि उनले आफ्नो प्रार्थनामा केही परिवर्तन गरिन्। "प्रभु यहाँ एडभेन्टिस्ट चर्च खोलनुहोस्," भनेर पुकार्न थालिन्। केही समयपछि आफ्नो बासस्थानबाट अर्को नजिकको अस्पतालमा करार नर्सको निमित्त काम पाइन्। त्यो सहर युरिटा थियो जुन कारबाट केवल २५ मिनेटकोमात्र यात्रा थियो। त्यस नयाँ सहरमा पनि एडभेन्टिस्ट चर्च खोजिन् तर भेट्टाइनन्। अनि फेरि त्यस सहरमा एडभेन्टिस्ट चर्च खोलन प्रभुसँग पुकारा गरिन्, "प्रिय परमेश्वर यहाँ एडभेन्टिस्ट चर्च खोलनुहोस्।"

एक दिन जब उनी अस्पतालको कामबाट घरमा फर्किन्दै थिइन् तब सहरको मूख्य भागमा रहेको एउटा भवन बाहिर "नोभा टेम्पो" लेखिएको साइनबोर्ड देखिन्। ब्राजिलमा धेरै एडभेन्टिस्ट चर्चहरूमा "नोभा टेम्पो" भनेर लेखिएको साइनबोर्ड हुन्छ। उनले त आफ्नो आँखालाई विश्वासै गर्न सकिन्। उनको सहरमा भर्खर नयाँ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्च खोलेको थियो। उनी आनन्दले यस्तो उत्तेजित भएको थियो उनको छाटीबाट मुटुनै निस्केला जस्तो भएको थियो। परमेश्वरले उनको प्रार्थना सुन्नुभएको थियो! सिमोन सिधै चर्चमा गइन। त्यो चर्च भर्खरै उद्घाटन भएको थियो। अत्यन्तै खुशी भएर उनले दुई जना पास्टरहरू, लुइज र इज्राएललाई खुशी भएर आफ्नो चिनारी दिइन्। "धेरै समयदेखि यस सहरमा एडभेन्टिस्ट चर्च खोलियोस् भनेर म प्रार्थना गर्दै थिएँ," चिच्याएर उनले तिनीहरूलाई सुनाइन्। दुवै पास्टरहरू उनलाई भेटेर खुशी भए। नोभा टेम्पोबाट एडभेन्टिस्ट चर्चको बारेमा सुनेकोले ती दुवै पास्टर धेरै खुशी भए।

यस लेख लेखिएसम्म सिमोन बाइबल अध्ययन गरिरहेकी छिन् र बप्टिस्माद्वारा आफ्नो जीवन येशूलाई सुम्पिन तयार गरिरहेकी छिन्। तर उनी अहिले नै येशूको निमित्त जोशिलो साक्षी भइरहेकी छिन्। जब उनलाई मौका मिल्यो तब कसै न कसैलाई आफ्नो प्रार्थना सुन्नुहुने परमेश्वरको बारेमा थाहा पाउन चर्चमा आउन आमन्त्रण गर्छिन्। "मेरो सहरमा एडभेन्टिस्ट चर्च खोलियोस् भन्ने मेरो सपना थियो। अहिले त्यो पूरा भयो। अब म परमेश्वरसँग यही प्रार्थना गरिरहेको छु कि हामीलाई अझै जोशिलो बनाओस् र सम्हालियोस् ताकि उहाँको काम यस सहरमा बढोस् र धेरैले उहाँको प्रेमको बारेमा जान्न सक्नुन्," यस लेखकलाई हँसिलो भएर उनले सुनाइन्।

-आन्ड्रयु मेकचेस्ने।